

—Τί εκεί, τί εδω. Βόριζα δεν εινε κι' εδω περα; τοϋ λζει ο σωφερ.

Μα ο χωρικός φαίνεται πως ήταν από ένα πλαινό χωριό. Είπε δε πως θα κατέβη στη Βόριζα, για να γλυτώση λίγα χρήματα.

Ο σωφέρ άρχισε να τον βρίζη.
Μά ή θριασιές, υποθέτω, στην κατάσταση αυτή, δεν... άζειζουσι τίποτε, γιατί ο χωρικός ουτε ταράχτηκε διόλου! Πήρε το μπόγο του κι' έφυγε.

Για να μην τά πολυλογοϋμε, φτάσαμε, επιτέλους, στην Καβάλλα.

Έκει κοντά στην αγορά, στάθηκε τ' αυτοκίνητο κι' ο χωροφύλακας κατέβηκε.

—Χαίρετε, ειπε κι' απομακρύνθηκε αξιοπρεπώς.
—Τόν άτιμο! μοϋ λζει ο σωφέρ.
—Ποιόν άτιμο;
—Το χωροφύλακα.

—Γιατί εινε άτιμος; τόν ρωτάω. Για το «κομουφλάς», που θέλατε να κάμετε, για τα λεπτά του φόρου;
—Όχι γι' αυτό, αλλά γιατί θα μοϋ φάη το άγωγι...
—Και δεν τό παίρνεις έπειτα;
—Μιά ποϋ δεν τό πήρα τώρα, δεν θα τό πάρω ποτέ. Εινε άτιμος αυτός!

Άρχισα τώρα να ένωθ άκούω κι' ένα άλλο: "Ότι ο χαρακτηριόμης ή ή θριασία «άτιμος», έχει διαφόρους σημασιές και έννοιές. Αναλόγως τών άτόμων και τών περιστάσεων και τών πράξεων, άν γίνονται, δηλαδή, έν συνανηχη ή άν γίνονται μεμονωμένως.

Όταν αποφάσισα να φύγω από την Καβάλλα, πάλι κατέφυγα στί' αυτοκίνητα.

—Νά πάρης τόν 'Αλούτη, μοϋ λζει ο κ. 'Αξαράλης. Το ίδιο μοϋπε κι' ο Ξενοδόχος στο 'Λούξ» ποϋ έμεινα.

—Πώς λέγεται; ρωτάω.
—Λούτης και 'Αλούτης.
—Ποηρό δνομα. «Λούτους» λατινικά εινε ο λυκος και 'Αλούτης έλληνηστί εινε ή άλεπού. Μή ρίχνετε σέ θηριοτροφέο!...
—Όχι, εινε καλός. Θα μείνης εύχαριστημένος.

Τηλεφωνώ λοιπόν:
—Λούτης;
—Παρών!
—Έχεις αυτοκίνητο για το σταθμό της Δράμας, άβριο;
—Βεβαίως.

—Έχεις άγκαζάρει την μπροστινή θέοι την παρασάφειρον;
—Όχι.

—Τήν άγκαζάρω.
—Εινε δική σας.
—Μή τήν διαθέσης, άκουσε;
—Δική σας, έπί τω λόγω τής τιμής μου.
—Πολύ καλά.

Το άπόγευμα περνούμε άπ' το γκαρζ με το φίλο μου κ. Κουτση.

—ή; θείος εινε οίγουρη; ρωτάω.
—Δική σου εινε. Μείνε ήσυγος! μοϋ λένε. Το άλλο το πρωί παίρνω πάλι το τηλέφωνο.
—'Αλούτης; Τί γίνεται ή θείος;
—Μείνε ήσυχος.

Σέ μία ώρα έρχεται τ' αυτοκίνητο στο ξενοδοχείο να μέ πάρη. Κυττάω. Δίπλα στο σωφέρ, καθόταν ένας κύριος.

—Ποϋ θά καθισω; ρωτώ.
—Πίσω, μοϋ άπαντά άτάραχος ο δδηγός.
—Μά έγώ κράτησα θέσι μπροστά;
—Ναι, έχετε δικηο, αλλά...δι, τίν' έγιν' έγινε!

Δεν θέλησα να κάω φασαρία. Γιατί στο κάτω-κάτω τής γραφής, τί έφταιγε ο έπιβάτης; Έκεινος όπου έφταιγε, ήταν ο 'Αλούτης.

Στον σταθμό της Δράμας, όμως, ρωτάω το σωφέρ.
—Βρέ, γιατί μέ γέλασες;
—Γιατί ήταν ο 'Ιορδάνης;
—Ποιός 'Ιορδάνης, είν' αυτός;
—Ο σωφέρ στάθηκε και μέ κυττάε περιεργα.

—Δεν ξέρεις τί είν' ο 'Ιορδάνης;
—Ξέρω. Ποταμός στα 'Ιεροσόλυμα!
—Όχι, θρέ αδέρφι, δεν εινε ποταμός, άνθρωπος εινε, δεν τόν θλέπεις; Εινε καπνέμπορος μεγάλος στην Καβάλλα.

—Ναι, εινε καπνέμπορος!...
—Εν τούτη περιπτώσει, πάλι καλά, ποϋ δεν μ' έδεσε, έξω από το αυτοκίνητο, μαζί με τά μπαγάγια!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΤΙ, ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

(Άπό το «TRAVASO DELLE IDEE»)

Γιά την χαριτωμένη ήθοσοϋ Βέρα ντ' Άγκυρα οί φίλοι της κύκλω λένε ένα σωφό κουστομπολιές εις βάρος της.

Μιά μέρα, στην αίθουσα συναυλιών «Μπαζιλικά ντι Μασσέντζιο» τής Ρώμης, δινόταν ένα κονσέρτο ένδιαμέρον, μέ έργα τών διασημότερων μουσουργών. Συνοδευομένη από κάποιο πλουσιώτατο φίλο της, ή εκλεκτή καλλιτέχνης έφτασε στο ταξείο κάτω άρροποιημένη, γιατί το κονσέρτο είχε άρχει έντομηταξί.

—Σε ποϋ σημείο βρισκείτα τώρα ;... ρώτησε μέ στενοχώρια τόν ταξία.

—Πάίζου την 'Εννάτη Συμφωνία του Μπετόβεν, σινιόρα ! τής άλλνησε ο ταξίας.

—Τί κρίμα !... Ξεφώνισε ή άμαχητή Βέρα. Βλέπετε, φίλε μου, ότι έξ αίτίας του προηού μαχησουργικού σου, χάσαμε τίς...άκτά πρώτες σιμφωνίες !...

Η Μαρία Λουίζα Μπουνοζοκάνι, ή περίφημη καλλιτέχνης τής άπαγγελίας στον μεγάλο ραδιοφωνικό σταθμό τής Ρώμης, κατάφερε επιτέλους να πάρη πρό ήμερόν μισό μήνα άδεια, ύστερα από όλοκληρων μηρών κοπιαστική εργασία στον θάλαμο τών ραδιοφωνικών έκπομπών τοϋ σταθμού.

Ύστερα όμως από δύο μέρες; την είδαν άλλ Εκκλητικοί να Ξαναγριζή οϋ σταθμό.

—Μιά, σε καλό σας !... Πώς γυρισται άδεια; ενώ έχετε άκόμη μπροστά σας όλοκληρες δεκαετίες ήμερες άδεια; τήν ρώτησε παραξενυμένος ο υπάλληλος Γιάσκο, διεκνητής τής σημερινής άρχηστρας τοϋ σταθμού.

—Νά σάς εξηγήσω άδεια;... άποκριθηκε ή ταχίνα καλλιτέχνης. Στο σπίτι μου, στα άλλα σπίτια, στα ξενοδοχεία, στα καφενεία, στα ζαχαροπλαστεία, στα τραία, παντοϋ, παντοϋ — και στις εκκλησίες άκόμη — έχωιν ραδιόφωνα, ποϋ μέ ξεκούγαναν και μέ ξετρέλλαν... Προστίθω λοιπόν να περνώ τον ήμερα μου έδω στο σταθμό και μέσα στο θάλαμο τών έκπομπών, γιατί εινε το μόνο σημείο στην 'Ιταλία όλοκληρη, στο οποίο δεν άκούει κανένας τά καταραμένα ραδιόφωνα !...

Ο καλλιτέχνης Λουίζα Κιαρέλλι βρισκόταν μία μέρα σ' έναν κύκλο λογίων φίλων του, οι όποιοι διηγόντουσαν διάφορες έξοφρενικές τερατολογίες.

—Φαντασθήτε, έλεγε κάποιος, ότι προχθές μοϋ σερβίρισαν στο ταχτικό έστιατόριο μου ένα έκκληρικό φαγητό : Κρέας κοκονητάο, μέ τις κοκονησοφράδες μαζί. Κι' ήταν μέ τούτη τέχνη λιποθυμένα, ώστε τά νόμισα όμά έντελος και θέλησα να τά γυρίσω πίσω καταγανακτισμένος. Βγήκα όμως σε λίγο από την πύλη μου, γιατί έβρισκον στο στόμα μου σάν καριέλλες σοκολάτας !...

—Αυτό δεν εινε τίποτε !... Ξεφώνισε τότε άρρώτητος ο Κιαρέλλι. Στο δικό μου έστιατόριο μοϋ σερβίρισαν τίς προάλλες γλώσσα μοχαρισία μέ σάλτσα ντουάτα. Ήταν όμως μέ τούτη φρεσκοτητα μαγειρευμένη, ώστε μόλις τήν έθαλα στο στόμα μου, τάχασα... Δεν ήξερα ποιά ήταν ή γλώσσα τοϋ μοχαριού και ποιά ή δική μου !... Κι' έτσι άποφυγα να τήν φάω, για να μη γελαστοϋ και φίλο τή...δική μου !...

Ο γνωστός για το χιούμορ του θεατρικός συγγραφέας Ντίνο Φαλκόν βρισκόταν κλεισμένος στο δωμάτιο του τήν παραμονή τής κρεμιάς μιάς καινούριας κομωδίας του. Άδιαφορόντας για τήν παρουσία τοϋ φίλου του 'Ορέστε Μπαζκόλι, άνοιξε ένα συρτάρι, τράβηξε άποκει το αντίγραφο τής κομωδίας του, κι' άρχίζοντας να το διαβάη, σταματούσε τότε- τότε και σφύριζε δυνατά. Παραξενυμένος άπ' τά άλλακτα φροσίσματα τοϋ φίλου του, ο Μπαζκόλι τού ειπε επιτέλους :

—Μά τί διάβολο κάνεις, βρέ αδελφέ ; Διαβάεις και σφρυγίζεις ;

Και ο Φαλκόν, χαμογελώντας :
—Συγγνώμη ποϋ σε ξεκούρανα, φίλε μου, μέ προστομαζομαι για το άυριοθαδινό πατινιό τής κρεμιάς. Διαλέγω μερικά ήλιθα σημεία τής καινούριας κομωδίας μου κι τά σφρυζω από τώρα, για να μη σε παραξενύψουν άβριο τά σφρυγίσματα τοϋ άφορητιού !...

Νεαρός και...έκνευριστικός δραματικός ποιητής έγραψε στον κυριώ Σούλιο ντ' Άμικό μία έπιστολή και τούλεγε ότι μέ ιδιαίτερο δέμα τού στέλνε μία τριπτακτη τραγωδία του. 'Ο διάσημος κριτικός, πριν άκόμη λάβει το δέμα, τού έστειλε άμείως το έξις τηλεγράφημα : «Το θαυμάσιο έργο σας μοϋ πρόνεψε βαθεία συγκίνηση, όπο το κράτος τής όποιας διαταλών, έκπράζω τήν βεβαιότητά μου για ένα μέλλον άκτινοδόλο !...».

Άνέθηκε στον έβδομο ουρανό ο νεαρός μας, μόλις διάβασε το τιμητικό κι' ένθουσιαστικό αυτό τηλεγράφημα. Μά και καταδησίτηκε τήν έποικήνη στα τάρταρα τής άπογοητεύσεως, όταν τού επέστρεψαν από το Ταχυδρομείο το δευτακά μέ τήν τραγωδία, άτόφιο, όπως το είχε στείλει, μέ τήν έξις σημειασία επάνω του : «Άρνούμενου τοϋ παραλήπτοϋ να πληρώση τήν διαφοράν τού έλλειπου γραμματισμού, επιστρέφεται στον άποστολέα ως άπαρόδεδκτον !...».

